

TOMÁŠOVA KRONIKA

ŠKOLSKÝ ČASOPIS

7. ročník/1. číslo | Časopis Gymnázia svätého Tomáša Akvinského v Košiciach | september - december | 0,25 €

REDAKCIA

TOMÁŠOVEJ KRONIKY

**Michaela
Migová**

3.C

- šéfredaktorka TK

**Tereza
Ondříková**

3.C

- grafik TK

**Linda
Mošková**

2.C

**Annamária
Hojnošová**

2.C

**Eliška
Pertášková**

2.A

2020 mindset:

Let go of what's gone. Be grateful for what remains. Look forward to what's coming.

– neznámy autor

SUDOKU

AKTUÁLNEHO ČÍSLA

	6					1		
			6	5	1			
1		7				6		2
6	2		3		5		9	4
		3				2		
4	8		9		7		3	6
9		6				4		8
			7	9	4			
	5						7	

Zdroj: internet

OBSAH

AKTUÁLNEHO ČÍSLA

Gtačkári v prirodzenom prostredí.....4

Dobrodružstvo menom DofE

expedícia.....4

Naši tretiaci v Kolégiu.....5

Vyučovanie na GTA začiatkom školského roka 2020/216-7

Interview.....8

Školská firma inak?.....8-9

Náš uhol pohľadu.....10

Kroky na hrane.....10

Rok 2020.....11-12

Začiatok nového života.....12

EDITORIÁL

Milí naši čitatelia, V tomto veľmi netradičnom čísle tvorenom za podmienok, ktoré nastali, vám chceme pripomenúť, čo všetko sa na našej škole stihlo udiť za tú krátku dobu, čo sme ju navštevovali. Spočiatku sme rozmýšľali nad tým, či vôbec budeme mať čím prispieť do obsahu. Nakoniec toho bolo až nadmieru dosť a my sme boli radi, že sme sa mohli pustiť do práce. Síce sme opäť týchto pár mesiacov presedeli za počítačom s online školou (či už v pozícii študenta alebo učiteľa), stále nás však teší, že sme stihli aspoň pár týždňov „skutočnej“ školy. V tomto čísle sa môžete tešiť na interview s novým prezidentom študentskej firmy, DofE alebo na začiatky ďalšieho roč-

níka Kolégia. Samozrejme, nesmie chýbať pohľad na vec od našich nových prvkov o tom, ako to všetko v septembri prebiehalo a mnoho ďalších skvelých a zaujímavých článkov. V mene celej Tomášovej Kroniky dúfame, že sa vám toto netradičné číslo bude páčiť a my sa už veľmi tešíme na prípravu toho nasledujúceho. Budte zdraví a šťastní.

Vaša
šéfredaktorka

Michaela Migová,
šéfredaktorka TK

DOBRODRUŽSTVO MENOM DOFE EXPEDÍCIA

V jedno nie až tak krásne utorkové ráno sa stretla naša 8-členná skupina dofákov na stanici a dúfali sme, že nasledujúce dva dni prežijeme.

Čakala nás túra a jedna noc v stanoch. Po menších problémoch s prestupovaním sme šťastne dorazili do Hlinného. No to šťastie nás veľmi rýchlo opustilo. Čakalo nás 15 km hore kopcom vo veternom počasí, na čo sme neboli úplne pripravení. Prvú pol hodinu sme to zvládali, dokonca sme mali sprievodcu dedinou, psa. No čím sme šli vyššie, tým bola väčšia zima a raz sme dokonca vybočili z nášho chodníčka. Boli sme celí od blata a počas nášho výstupu som si raz pomyslela, že to otočíme a ideme domov, lebo sme už boli zúfalí. Jediné, na čo sme sa tešili, bola obedňajšia pauza. Naša pauza, bohužiaľ, trvala kratšie, než by sme chceli. Museli sme pokračovať, ale už sme boli spokojnejší a tešili sme

na koniec. Keď sme dorazili na Grimov Laz, miesto, kde sme strávili noc, všetci sme boli šťastní, že sme to dali a už nemusíme s tými ťažkými rucksakmi nikam chodiť. No to nebola úplne pravda, ešte nás čakalo 10 minút šľapania na Šimonku, čo bol cieľ našej túry. Tam sme sa už len odfotili, podpísali do knihy a mohli sme ísť variť večeru, čo bola väčšinou „sáčková“ polievka. Po tejto výdatnej večeri sme si postavili stany, dievčatá trochu rýchlejšie než chlapci, keďže im stan odfúкло a museli ho stavať dvakrát. Snažili sme sa urobiť si aj oheň, ale vietor nám to nedovolil ani za pomoci deodorantu. Naším večerným programom bolo aj tancovanie s pánom učiteľom Sedlákom, no keďže sme ráno vstávali o piatej, dlho sme ne-

ponocovali.

Ráno to bolo ťažké. Vyjsť vonku do tej zimy. Ale autobus nás nepočká. Všetko sme zbalili a vyrazili sme zdolať ďalších 10 km. Boli sme veľmi vyčerpaní a už sme sa tešili domov. Na ceste lesom sme stretli aj diviaka s malými, vtedy sme sa dosť báli, hlavne dievčatá. Nakoniec sme úspešne došli na autobusovú zastávku všetci špinaví, ale zdraví a išli sme domov.

Tento výlet sme si všetci užili a budeme naň ešte dlho spomínať. Zažili sme veľa zábavy, ale aj únavy. No určite to stálo za to a možno si to ešte niektorí zopakujeme.

text: Dominika Snopeková, 3.C

foto: Michal Jiríček, 3.C

Ako sa chlapcom darilo stavať stan?

NAŠI TRETÍACI V KOLÉGIU

Možno viete a možno nie, že sa na našej škole organizuje Kolégium pre stredné školy, ktorého sa každoročne zúčastňujú naši tretiaci. O čo vlastne ide?

Stredoškolské kolégium má jasné ciele: podnietiť hľadanie pravdy o najdôležitejších otázkach ľudského života, cez diskusie na seminároch podporiť schopnosť študentov štruktúrovane myslieť a nakoniec - vytvoriť sieť talentovaných stredoškolákov, ktorí sa vzájomne inšpirujú a budú si pomáhať.

Aj ja som dielikom tejto skladačky. O Kolégiu som sa dopočul od svojich o rok starších priateľov. Ich rozprávanie ma natoľko zaujalo, že som sa s nadšením prihlásil hneď v prvý deň otvorenia prihlasovania. Dnes z vlastnej skúsenosti viem, čo Kolégium ponúka a to ma nabáda hovoriť o ňom ďalším.

Štýl „vyučovania“ v Kolégiu je diametrálne odlišný od toho v škole. Nie je tam učiteľ, ale moderátor, ktorý nám pomáha objavovať posolstvo diela. Nie sme žiaci, ale plnohodnotní členovia diskusie. Neexistuje patent na pravdu ani zlá odpoveď.

Aby sa vytvorilo vhodné prostredie pre plodnú diskusiu, je potrebný záujem zúčastnených. Práve preto musí každý prejsť výberom. Netreba sa strachovať, vôbec to nie je náročné. Stačí odpovedať na pár otázok o svojich voľnočasových aktivitách, obľúbených knihách, filmoch a pod. Nemusíš byť knihomol ani vášnivý návštevník galérií. Bohato stačí, že máš chuť

rozmyšľať nad vecami, na ktorých záleží.

Ak sa bojíš, že by si to nestíhal, nezúfaj. Každý mesiac máme dve klasické stretnutia. Jedno dopoludnia (bez absenčky v škole), jedno popoludní. Raz mesačne máme takzvané kolokvium, to znamená, že si medzi nás pozveme hosta.

Byť členom Kolégia prináša aj záväzky. So všetkými „právmi a povinnosťami“ je každý člen Kolégia vopred oboznámený, ako sa to v riadnej spoločnosti patrí. Medzi povinnosti patrí aj pravidelná účasť a svedomitá príprava. Na Kolégiu sme si sami tvorcovia svojho šťastia a veľmi rýchlo sme to pochopili. Je v našom záujme pozorne študovať učebné materiály a byť duchom účastný rozhovoru. Ak to aj niekto na začiatku vnímal ako povinnosť, dnes je to už len radosť.

Náplňou diskusií sú rôzne témy podložené umeleckými dielami všetkých druhov. Doteraz sme pracovali s obrazom Guernica (Picasso), drámou Cid (Corneille) aj filmom Amélia z Montmartru (Jean). Niektorí z nás si prvýkrát v živote vypočuli operu (La Bohème, Puccini) alebo prečítali filozofické spisy (O blaženosti, Akvinský).

Je pravda, že nie každému sa všetko zapáči. Všetky diela sú vyberané s veľkou rozvahou, a preto každé stojí za prečítanie/pozretie. Stáva sa aj to, že si človek dielo obľúbi až po diskusií, keď zistí, čo všetko je v

ňom obsiahnuté. Áno, niekedy ide o väčší počet strán náročného textu. To sa dá ale veľmi jednoducho vyriešiť prečítaním pár strán každý večer pred spaním.

Úspešnosť celoročnej práce si môžeme overiť v koncoročnom testovaní. Na začiatku roka sme vypĺňali SCIO testy (rovnaké sa vypĺňajú pri prijímačkách na vysoké školy) aj test DIT, s ktorým sa môžeme stretnúť na zahraničných univerzitách. Priemerné zvýšenie výsledkov je o 2,5 bodu, ktoré možno rozhodnú o našom prijatí na vysnívané VŠ a univerzity.

Ako tretiak si už robím prehľad o rôznych vysokých školách a univerzitách a naozaj často sa stretávam s požiadavkou alebo ponukou urobiť SCIO testy. Okrem ročnej sebareflexie tiež získame skúsenosť s týmto testovaním.

Niektorí si môže povedať, že Kolégium je len nepraktické filozofovanie a človek z toho nakoniec aj tak nič nemá. S tým si dovoľm nesúhlasiť. Presvedčil ma o tom Henry Newman, keď ma konfrontoval otázkou vo svojej zbierke prednášok Idea univerzity: „A ak je užitočnou inštitúciou lekárska škola, lebo skúma telesné zdravie, prečo nie aj akademické spoločenstvo, hoci by sa zaoberalo len tým, že by dávalo silu, krásu a chápaivosť rozumovej časti našej prirodzenosti?“

text: Michal Grešš, 3.A

VYUČOVANIE NA GTA ZAČIATKOM ŠKOLSKÉHO ROKA 2020/2021

• POHĽAD ŽIAKA

Koronavírus, rúško, karanténa, respirátor, dezinfekcia, epidemiológ, lockdown, pandémie, testovanie, krízový štáb, ...

Je rok 2020 a všetky tieto slová sú nám veľmi povedomé, istotne už každý chápe ich význam. Sú to slová, s ktorými sa stretávame dennodenne, dokonca už aj v bežnej reči medzi susedmi, kamarátmi či kolegami. A to je dôsledok nášho malého neviditeľného nepriateľa s názvom korona. Iróniou je, že niečo tak malé nás môže takto ohrozovať...

Všetko to začalo v decembri minulého roka. Presne vtedy sme zachytili prvé správy o zatvorení 11-miliónového čínskeho mesta Wuchan. V tom čase sme si ešte mysleli, že sa nás to netýka, no z Ázie sa tento vírus začal presúvať aj do Európy. V marci malo Slovensko prvého nakazeného a odvtedy to nevieme zastaviť. Začali sme nosiť rúška, zatvárali sa predajne, ba dokonca aj školy, no ani tieto opatrenia koronavírus úplne nezničili. Kto by vtedy čakal, že do školy sa vrátíme až na konci júna? Cez leto sa situácia trochu upokojila, no prišiel 2. september, čas vrátiť sa do školy. S rúškami. No to nebolo všetko. Každý deň nám hneď ráno po príchode do školy odmerali telesnú teplotu, poriadne sme si vydezinfikovali ruky a náš deň s rúškom na tvári sa mohol začať. Ak sme v

rozhru mali informatiku, museli sme si na hodinu nosiť vlastné rukavice, iba tak sme sa mohli dotýkať spoločnej klávesnice.

Na obede nám príbor balili do servítok a až pri stole sme si mohli dať rúško dole z tváre. Bol to celkom oslobodzujúci pocit, pretože nosiť rúška v teplých septembrových dňoch bolo naozaj vyčerpávajúce pre učiteľov i pre žiakov. Dýchalo sa v nich ťažko, najmä keď bolo v triede teplo. Tieto dni boli náročné, no predsa podľa niektorých lepšie, ako nechodiť do školy vôbec. Ale už od začiatku tu bola možnosť opätovného zatvorenia škôl. A tak sa aj stalo. Presne 12. 10. 2020 sme

znova prešli na dištančnú formu vzdelávania, no tentokrát sme na to boli pripravení. Dostali sme nový rozvrh a presne určené hodiny, ktoré sú buď online alebo offline. Systém tohto vyučovania je lepší ako v prvej vlne.

Nikto nevie, ako sa situácia bude vyvíjať a my ako jednotlivci to nevieme veľmi ovplyvniť. Môžeme urobiť len nasledovné – naďalej dodržiavať opatrenia, nosiť rúško a chrániť seba aj svojich najbližších, s ktorými sa každý deň vidáme, pretože takto budeme pre iných príkladom.

text: Eliška Petrášková, 2.A
foto: Eliška Petrášková, 2.A

• POHLAD UČITEĽA

Z môjho pohľadu bol začiatok školského roka iný. Asi by som použila staré známe klišé – všetko je úplne inak, ako bolo kedysi. No myslím si, že v kontexte dnešnej situácie to nikto nebude spochybňovať. Menili sa naše očakávania. Základnou otázkou pri otvorení školského roka z pohľadu učiteľov bolo, ako dlho sa v škole zdržíme. Týždeň? Dva? Mesiac?

Špecifická situácia zmenila optiku našich plánov. Otázky dlhodobých cieľov sme otvárali veľmi opatrne alebo vôbec. Dôležité bolo dodržiavať všetky stanovené opatrenia, aby sme sa v škole udržali čo najdlhšie. Súčasne sme sa pripravovali na to, aby sme v prípade potreby plynulo prešli na dištančné vzdelávanie. Myslím si, že všetky tie rúška, dezinfekciu tried a rukavice v počítačových miestnostiach sme považovali za „nutné zlo“, aby sme si čím dlhšie udržali benefit osobného kontaktu so žiakmi a kolegami. Vymýšľali sme nové riešenia (napr. návšteva filmového predstavenia po jednotlivých triedach), aby sme žiakom poskytli čo najviac možností na

načerpanie nových impulzov a inšpirácií vo vzdelávaní. Uvedomila som si, že byť so žiakmi na hodine, diskutovať s nimi, vidieť ich reakcie (pozitívne aj negatívne) a inšpirovať sa ich pohľadmi na veci, je tento kalendárny rok veľkou vzácnosťou. Keďže tieto riadky píšem v čase dištančného vzdelávania, o to viac si uvedomujem, že dodržiavať všetky protiepidemické opatrenia v škole bola najmenšia obeť pre to, aby sme sa mohli osobne stretávať na hodinách. Myslím si, že škola nie je len o odovzdávaní informácií, ale je o komunite, o atmosfére, ktorá mne osobne v tejto situácii chýba. Som vďačná, že dnešné možnosti ponúkajú v prípade núdze takéto riešenie.

Určite je to obrovský bonus, že sme aspoň v sprostredkovanom kontakte a môžeme sa ako-tak udržiavať (niekto viac, iný menej) v pracovnom tempe. Myslím, že nehovorím len za seba, ak poviem, že bez problémov by som nosila rúško celých sedem hodín a dezinfikovala lavice po vyučovacej hodine, ak by sme mohli zase fungovať v štandardnom školskom režime. Verím však, že z dlhodobého hľadiska to pre nás bude nezabudnuteľné obdobie. Nielen pre maturantov, ktorí to iste prežívajú najintenzívnejšie, ale aj pre nás všetkých. V tomto „zvláštnom“ čase, ktorý je pre mňa z pohľadu učiteľa, ale aj bežného „smrteľníka“ miestami ťaživý, sa pýtam, či dokážem dostatočne dobre odčítať, čo všetko sa mi aj v takýchto chvíľach ponúka. Verím, že sa v čase a zmätku protikladných vyjadrení čelných predstaviteľov našej krajiny nestratíme a zachováme si to najdôležitejšie - pokoj v srdci a zdravý úsudok, že niekedy aj „pochmúrne“ obdobia nášho života môžu priniesť veľa dobrého. Prajem nám všetkým, aby sme to dokázali vidieť.

Na hodine informatiky.

text: Mgr. Iveta Čižmárová
foto: Mgr. Slavomíra Fričová

ŠKOLSKÁ FIRMA INAK?

Čo si predstavíte pod pojmom školská firma? Ako taká školská firma funguje? Čo všetko na našej škole zabezpečuje? Na tieto otázky nám odpovie prezident školskej firmy HERO pre rok 2020/2021 - Martin Ropak.

Ako to všetko začalo?

Začalo to teambuildingom v lete, ktorý trval 3 dni. Počas neho sme spoznali svoje prednosti. Potom prišiel september a začala škola. V škole sme si rozdelili funkcie, zvolili prezidenta a viceprezidentov, zhodli sme sa na názve, vybrali si logo z viacerých návrhov a potom sme už len podpísali zmluvu o združení a dali ju podpísať pani riaditeľke. A mohli sme začať plánovať. Spísali sme si podnikateľský plán pre každé oddelenie, čo chceme v tomto roku dosiahnuť. Myslím si, že to bola asi najväčšia výzva, pretože každé oddelenie muselo napísať svoju časť a potom sme ho dali dokopy, graficky sme ho upravili.

Kolko členov má váš tím?

Nás je 19, aj keď bežne tímy majú okolo 12 alebo 13 členov. Je nás pomerne veľa, ale osobne si myslím, že je to výhoda pre firmu, pretože môžeme viac pracovať na niektorých veciach, ktoré možno boli doteraz úplne iné alebo ich taktiež môžeme nejako zmeniť či vylepšiť.

Ako prebiehalo delenie funkcií vo firme?

Prezident firmy je volená funkcia. Boli sme traja kandidáti a prezidenta musela zvoliť nadpolovičná väčšina. Keď som bol zvolený za prezidenta, tak som si mohol sám zvoliť svojich viceprezidentov. Zvolil som si 4 viceprezidentov, do každého oddelenia jedného. Na ostatných členoch bolo, ako sa rozhodnú a rozdelia, keďže si mohli sami vybrať, do akého oddelenia by chceli patriť.

Kolko má firma oddelení a aké majú funkcie?

Naša firma má 4 oddelenia. Prvé oddelenie je *ODDELENIE ĽUDSKÝCH ZDROJOV*. Toto oddelenie pracuje hlavne s ľuďmi, podpisuje zmluvy o práci, robí tabuľku mzdy, atď. by som vysvetlil, čo je to tabuľka mzdy - je to tabuľka, kde si každý zapisujeme, koľko hodín sme odpracovali vo firme.

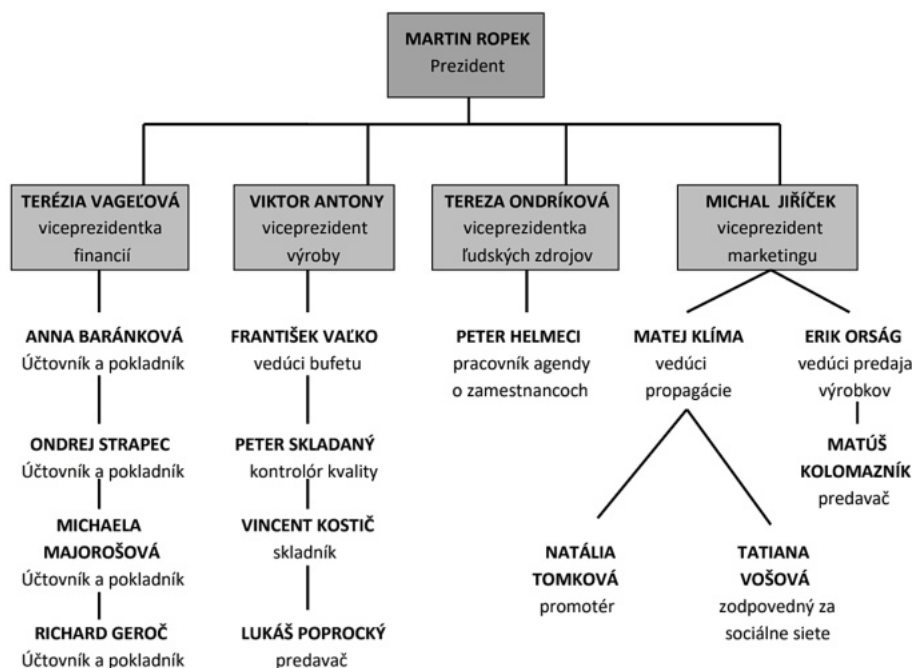
Oddelenie ľudských zdrojov zapisovanie organizuje, koriguje hodiny, kontroluje, či si každý zapisuje svoje hodiny. Ďalej sa toto oddelenie venuje zamestnancom. Má na starosti aj akcionárov, predaj akcií, organizovanie valného zhromaždenia, atď.

Druhé oddelenie je *ODDELENIE VÝROBY*.

Toto oddelenie má na starosti hlavne bufet. Mohli by sme povedať, že ide o praktické oddelenie. Napr. ide do obchodu nakupovať veci do bufetu, následne ich prinesie a vyloží, atď. Alebo realizuje všetky nápady, ktoré vymyslíme.

Tretie oddelenie je *ODDELENIE MARKETINGU*.

Toto oddelenie je pre firmu veľmi dôležité a je najpočetnejšie. Tvorí nápady a návrhy, pracuje s reklamou, marketingom, taktiež sa stará o instagram našej firmy alebo nás propaguje iným spôsobom.

Navrhujeme, aké produkty by sa mali predávať v bufete. Zabezpečuje technickú stránku našej firmy.

Štvrté a posledné oddelenie je *ODDELENIE FINANCIÍ*.

Toto oddelenie sa stará o financie firmy. Zapisujú zisky, straty, tržby, robia finančné analýzy firmy a pod.

Čo má firma na starosti?

Máme na starosti hlavne bufet, ktorý je našou jedinou pravidelnou činnosťou, ktorú firma robila, no keďže nám to teraz pandemická situácia nedovoľuje, tak sa musíme nejako vynásť. Taktiež organizuje

školský ples. Aj táto udalosť je momentálne ohrozená, tak ho máme v pláne presunúť na iný termín ako v plesovej sezóne. To sa ale ešte uvidí podľa dátumov osláv 30-teho výročia založenia našej školy. Futbalová liga je ďalšia z aktivít organizovaná našou firmou. Ďalej je už úplne na nás, čo budeme organizovať, pretože nie sme nijako viazaní tým, musíme a nemusíme organizovať. Naša firma má tento rok v pláne predávať mikiny alebo rúška s logom našej školy, aby sme sa vedeli ako žiaci priznávať k našej škole. Podstatnou časťou firmy, ktorú

robí každá študentská firma je tzv. produkt firmy. Produkt firmy má byť niečo nové, niečo, čo ešte na svete nie je. Vyzerá to tak, že my budeme robiť aplikáciu, grafický tablet alebo nejaký prístroj, ktorý by mal pomáhať učiteľom hlavne na SŠ a VŠ počas dištančného aj prezenčného vzdelávania. Ide o to, že učelia by písali poznámky priamo na tablet a rovno by sa aj premietali na tabuľu, čo by bola výhoda, pretože by sa potom nemusela zotierať. Taktiež by si to učelia vedeli uložiť ako pdf súbor a poslať rovno žiakom.

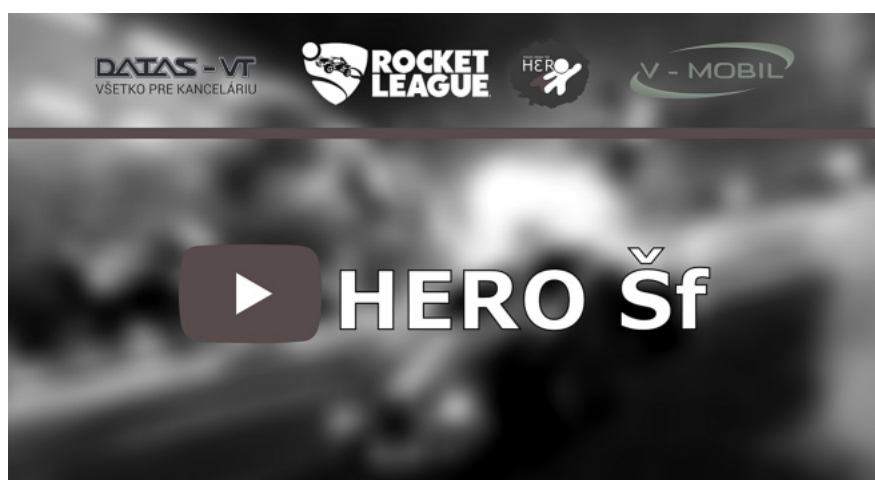
A bufet a pandémia?

Bufet veľmi neriešime. Do obehu išiel dotazník o tom, čo by ste chceli mať v bufete. My sme plne pripravení na návrat do školy. Ak nám to opatrenia dovoľia, tak v tom prípade otvoríme bufet hneď, ako to bude možné. No naša firma vie vydržať aj celý rok bez otvorenia bufetu. Áno, zatiaľ sme pripravení na všetky možnosti.

text: Annamária

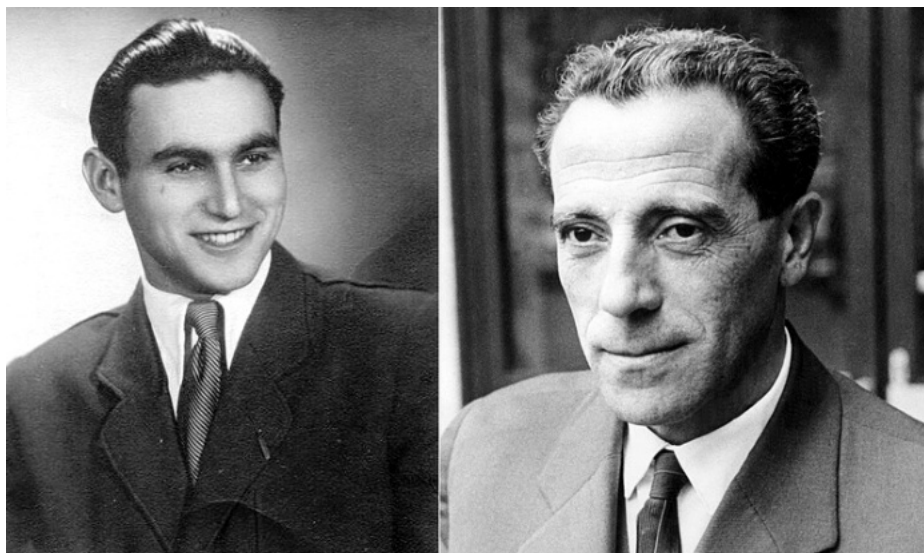
Hojnošová, 2.C

foto: Michal Jiříček, 3.C

KROKY NA HRANE

Film Kroky na hrane je príbeh, ktorý na prvý pohľad vyzerá ako dokument o behu. Za behom šiestich bežcov sa však ukrýva paralela s behom Rudolfa Vríbu a Alfréda Wetzlera z roku 1941.

Vríba a Wetzler boli obeť holokaustu. Počas druhej svetovej vojny ich deportovali do Osvienčimu. Oni však nebehali, oni unikali. Obrazne by sa dalo povedať, že mali šťastie v nešťastí. Ako jedni z mála sa z koncentračného tábora dostali, a to práve vytrvalým behom a riadnou dávkou odvahy. O útek z koncentračného tábora sa pokúsilo veľa ľudí. Väčšine sa to nepodarilo a boli za to potrestaní. Možno aj to im dalo odhodlanie pokračovať v náročnej ceste za slobodou. Celkovo ubehli 170 km. Ich cieľ bol v Žiline, kde podali správy o realite táborov, ktoré vôbec nespĺňali predstavy. V správe Vríbu a Wetzlera máme jasné dôkazy, že nešlo o „pracovné tábory“. Svojím behom nedocielili iba vlastnú slobodu, ale zachránili aj státisíce ľudí, ktorí mali byť tiež deportovaní do

náručia smrti.

Film ukazuje silu Osvienčimu pretrvávajúcu dodnes. Bežci (M. Urbaník, M. Kamendy, M. Sekér, P. Brestovanský, M. Jedlička, D. Blonski) začínajú svoju trasu v múzeu v Osvienčime. Je to celkovo veľmi emotívne, chápu, aké majú šťastie, že ich rodiny sú v bezpečí. Keďže ide o dokumentárny film, emócie sú skutočné. Svoj beh začínajú 21. apríla. Podmienky na beh nie sú ideálne a tiež je to psychicky náročné. Cestou stretávajú ľudí,

ktorí im pomáhajú. Rovnako aj Vríba a Wetzler dostali pomoc od úplne cudzích ľudí. Títo ľudia si možno ani neuvedomovali, ako veľa spravili tým, že im pomohli. Riskovali životy svojich rodín. Treba podotknúť, že ich risk mal zmysel.

Prejavila sa ich odvaha vďaka ťažkej situácii, ktorá nastala alebo by sme to zvládli aj my, ľudia žijúci v bezpečí a majúci všetko potrebné k šťastnému životu?

text: Eleonóra Výrostková, 3.A
foto: internet

ROK 2020

Prekliatý rok. Rok, ktorý sa nemal ani začať. Prezývok, titulkov či podtitulkov je veľa. Povedzme si to narovinu, rok 2020 nezačal veľmi dobre.

Požiare. Už v priebehu septembra 2019 začala sezóna lesných požiarov v južných oblastiach štátu Queensland v Austrálii a tie sa postupne začali veľmi rýchlo šíriť pozdĺž Východo-austrálskeho pohoria ďaleko na juh až do štátov Nový Južný Wales a Viktória, kde vrcholili v období poslednej decembrovej a prvej januárovej dekády.

Požiarimi bolo zasiahnuté územie s celkovou plochou približne 110 tisíc kilometrov štvorcových (približne rozloha Bulharska). Bolo zničených 4 tisíc domov, 28 ľudí zomrelo a zahynulo 8 tisíc zvierat, pričom na sever od Sydney žila najväčšia populácia koál - 24 tisíc. To je celkom dosť a nie je to ani zďaleka koniec...

Vražda Georga Floyda. Afro-američan George Perry Floyd zomrel 25. mája 2020 v Minneapolise v Minnesote v Spojených štátoch amerických.

Protesty black lives matter 2020.

46-ročný muž, manžel, otec, syn, priateľ. V mladosti bol hviezdou stredoškolského tímu v basketbale aj v americkom futbale. Venoval sa hip-hopu. Zomrel počas zatýkania za pokus o použitie falošnej 20-dolárovej bankovky, keď mu policajt tlačil kolenom na krk. „I can't breathe, I can't breathe" boli slová, ktoré zopakoval viackrát posebe, avšak policajt Derek Chauvin na to nebral ohľad. Pri zatýkaní boli policajti násilní, o čom svedčí aj video, pri ktorom Georga strkajú do auta (nevra-

viac o fakte, že ho zabil). Geogre ležal na zemi a dusil sa takmer 6 minút. Potom stratil vedomie a ani vtedy policajt nedal z jeho krku preč svoje koleno. Po tejto udalosti začali ľudia protestovať a dovoľávať sa spravodlivosti. Smrť vyvolala vlnu protestov a vyhrotila už aj tak napäté vzťahy miestnych s políciou. „Rasizmus v Spojených štátoch v roku 2020 by nemal byť normálom. Nemôže to byť normálom," takto sa vyjadril niekdajší americký prezident Barack Obama. Rasizmus ale nie je len otázkou Minneapolise. Ľudia začali protestovať takmer po celom svete a vyjadrovať tak spolupatričnosť s týmito ľuďmi.

Blacklivermater je decentralizované politické a spoločenské hnutie obhajujúce nenásilnú občiansku neposlušnosť na protest proti incidentom policajnej brutality a všetkému rasovo motivovanému násiliu páchanému na čiernych ľuďoch. Rasizmus, problém, ktorý riešime v 21. storočí. Svet sa neustále modernizuje, robíme vedecké pokroky, plánujeme život na mesiaci a zároveň sa zvnútra rozpadávame...

Covid19. Čo sú to koronavírusy? Koronavírusy sú čľaď vírusov coronaviridae, ktoré obsahujú ako základ genetického materiálu ribonukleovú kyselinu podobnú ako chrípkový vírus.

Veľmi ľahko podlieha rôznym mutáciám. Vírus, ktorý toto ochorenie spôsobuje, sa volá SARS-COV-2. SARS je ochorenie, ktoré sa rozšírilo z Číny v rokoch 2002 a 2003. Súčasnú pandémiu spôsobuje koronavírus, ktorý je zrejme blízkym príbuzným toho, ktorý spôsobil SARS pred 18 rokmi. Doteraz sa nakazilo približne 62,5 mil. ľudí a vyžiadalo si 1,46mil. životov, avšak 40 mil. ľudí sa uzdravilo. (USA - 1 700 000, Brazília - 438 000, Rusko - 387 000, Taliansko - 960 000) Aj čísla na Slovensku naďalej stúpajú. Sú tu teórie, že corona tu bude navždy, že sa budeme musieť naučiť žiť s rúš-

kami. Otázka znie: „Vieme to nejako ovplyvniť? Zabrániť tomu?“ Budme zodpovední, nosiť rúško nie je hanba a chráňme nielen seba, ale aj ostatných a verím, že spolu dokážeme prekonať aj toto náročné obdobie.

text: Linda Mošková, 2.C

foto: internet

ZAČIATOK NOVÉHO ŽIVOTA

A je tu 2. september 2020. Čas, ktorý sme tak dlho očakávali. Napriek príjemným prázdninovým dňom sme sa tešili. Práve túto chvíľu si zapamätáme ako začiatok nášho stredoškolského života.

V trochu upršané ráno sme plní radosti i menšieho stresu nastúpili na strednú školu, ktorú sme si vybrali, na GTA. V triede sme sa stretli s novými spolužiakmi a s triednou pani učiteľkou. Snažili sme sa rozpoznať svoje tváre, aj keď iba podľa očí alebo vlasov, keďže sme mali rúška. Veľa svojich spolužiakov sme spoznali už v lete na Domengu. Síce kvôli korone sa nám tábor skrátil iba na tri dni a bol prímestský, no aj tak to stálo zato. Veď ľahšie sa nastupuje do školy, keď aspoň niekoho poznáš.

A tak sme sa na strednej začali lepšie spoznávať, zvykať si na nový systém, na viac učenia, na nových učiteľov, kamarátov... Zvyknúť si na rýchlejšie tempo učenia pre nás nebolo ľahké, veď polovicu deviateho ročníka sme strávili doma, bez Testovania 9 a bez prijímačiek. Znie to síce super, no až také úžasné to nebolo. Musím sa priznať, že sme aj trochu zleniveli. No tento čas by som už nevrátila. Do rýchleho tempa sme sa museli dostať hneď, keďže nás učitelia nešetřili a snažili sa využiť každú chvíľu, veď sme

predsa na gymnáziu. No korona na nás stále číhala. Po prvých týždňoch chodenia do školy sme už zasa tam, kde sme boli na jar - doma. Museli sme sa rozlúčiť s novými spolužiakmi, s našou imatrikuláciou a znova prejsť na online výučbu.

Síce sme v škole boli len krátky čas, no aj ten sme si už stihli naplno užiť. Nestrácame pozitívnu náladu a už sa znova tešíme, keď sa budeme môcť stretnúť a ďalej pokračovať v našom stredoškolskom živote.

text: Katarína Jiříčková, 1.B